

Benamių prieglaudoje apsigyvenusį alkoholiką Džiovanį, laikomą nepataisomu girtuokliu, taip paveikė ten dirbusių savanorių kilniaširdiškumas, kad šis staiga ėmė ir visiškai pasikeitė. Vyras tapo pačiu paslaugiausiu žmogumi, kokį kada nors buvo sutikę prieglaudos darbuotojai ir lankytojai.

Dieną naktį Džiovanis nenuilsdamas dirbo. Jis nesipurtė jokių įpareigojimų: nei plauti kambarį, kuriame kažką buvo suvimdę, nei šveisti priterštus tualetus. Visus darbus Džiovanis atlikdavo su šypsena ir nuolankumu, mat jautėsi patenkintas galįs pasitarnauti kitiems. Juo galima buvo pasikliauti, kai reikėjo pamaitinti nusilpusius žmones arba nurengti ir suguldyti į lovas tuos, kurie patys neįstengė to padaryti.

Vieną vakarą, kaip įprastai, prieglaudos salėje kapelionas kalbėjo ten susirinkusiems žmonėms. Šie tyliai klausėsi. Kapelionas ragino melsti Dievą pasikeitimo malonės. Staiga vienas vyriškis pašoko iš vietos, pribėgo prie altoriaus ir, puolęs ant kelių, ėmė šaukti:

– O, Dieve! Padaryk mane tokį kaip Džiovanis! Padaryk mane tokį kaip Džiovanis! Padaryk mane tokį kaip Džiovanis!

Dvasininkas pasilenkė prie jo ir tarė:

– Sūneli, manau, būtų geriau prašyti: „Padaryk mane tokį kaip Jėzus!“

Žmogus pakėlė į kunigą nustebusias akis:

– O kodėl? Ar Jėzus – toks kaip Džiovanis?

Jei kas nors tavęs paklausia, koks yra krikščionis, vienintelis teisingas atsakymas būtų: „Pažvelk į mane“

“Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo vienatinį Sūnų; kiekvienas, kuris Jį tiki, turi amžinąjį gyvenimą.“

Jn 3, 16

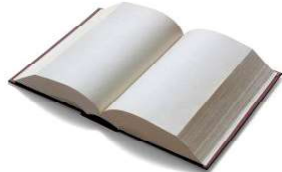

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

2 Krn 36, 14–16. 19–23; Ps 136, 1–6; Ef 2, 4–10

Psalms atliepas

Tepridžiūsta prie gomurio mano liežuvis,
jeigu Tavęs neatminčiau.

Evangelija pagal Joną (3, 14–21)

Jėzus Nikodemui pasakė: „Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris jį tiki, turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Kas jį tiki, tas nebus pasmerktas, o kas netiki, jau yra nuteistas už tai, kad netiki viengimio Dievo Sūnaus. Teismo nuosprendis yra toksai: atėjo šviesa į pasaulį, bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kiekvienas nedorėlis neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai aikštėn neišeitų. O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą, kad išryškėtų, jog jo darbai atlikti Dieve.

Evangelijos komentaras (pagal kun. Artūro Kazlausko komentarą):

Šį sekmadienį mums, kaip Nikodemams, kalbama apie Dievo pavyzdį ir Jį patį, kuris yra meilės Trejybė: Tėvas ir Sūnus, ir Šventoji Dvasia. Nikodemui, pažįstančiam šventuosius Raštus, priblokštam Jo mokymo, bet dėl tam tikrų priežasčių negalinčiam atvirai Juo sekti, Jėzus atveria Dievo paslaptį ir tai, kas atsitinka tiems, kurie priima Jo meilę ir įtiki.

Kaip kiekvienas ano laikmečio žydas, Nikodemas laukia ateinančio stipraus Mesijo, žmogaus, kuris turi Dievo galybę ir sunaikina savo priešus. Jėzuje jis nujaučia silpną Mesiją, kuris bus išaukštintas, bet ant kryžiaus. O Jėzus jam rodo kitokį Dievo veidą.

Kaip kiekvienas ano laikmečio žydas, Nikodemas laiko Dievą teisėju, kuris išviešina slaptas nuodėmes, kuris rodo teisingumą teisingiems ir ištikimiesiems, ir gėdoje skandina piktuosius blogio šalininkus. O Jėzus jam rodo kitokį Dievo veidą. Jis, Jo Sūnus, atėjo ne teisti, o netgi pats leisis būti teisiamas.

Kaip kiekvienas ano laikmečio žydas, Nikodemas įsivaizduoja Dievą, kuris smerkia ir baudžia kiekvieną, kuris neklauso Jo žodžių, kuris nesilaiko Jo įsakymų. Jėzus jam leidžia pažinti Dievą, kuris gelbsti, kuris pasirūpina išlaisvinti visus žmones, užmokėdamas didelę kainą, Sūnaus kraujo kainą.

Ne. Dievas neteisias ir nebaudžia. Tikrasis teismas kyla iš santykio, kurį kiekvienas užmezga su Dievu. Iš asmeninio, tylaus, kitiems nežinomo santykio su Dievu – Asmeniu. Iš esmės būtent apie tai labai dažnai Jėzus ir kalba. Jis siekia išlaisvinti mus iš klaidingų Dievo įvaizdžių. Iš įvaizdžių, kuriuos susikūrėme sekdami savo instinktais, savo mąstymo būdais. Kad pasiektume autentišką Dievo veidą, būtina nuplėšyti kaukes, kurias žmonės Jam uždėjo, turėdami daugiau ar mažiau kilnius tikslus.

Dievas nėra savo tobulybėje vienišaujanti būtybė. Dievas nėra nepalenkiamas teisuolis. Dievas nėra kaprizingasis nelaimių ir ligų autorius. Dievas nėra neklystantis buhalteris, fiksuojantis mažiausias mūsų neištikimybės ir netobulumus.

Nuplėšę nuo Dievo veido visas tas kaukes, turime leistis palydimi Jėzaus žodžio. Iš esmės, juk tik Jis vienas ir tegali kalbėti apie Dievą. Jis vienintelis ir tegali parodyti mums Jo širdį, Jo tikrą esybę. Tada išvysime guodžiantį vaizdą, kuris yra tikroji mūsų atsivadavimo Jam esmė, kartojama susirinkimuose kiekvieną sekmadienį, „išpažįstant“ savo tikėjimą. Tai Dievas, kuris yra Tėvas, nes kviečia į gyvenimą. Jo meilė, Jo gailėstingumas yra neišmatuojami. Tai Dievas, kuris yra Sūnus, nes dėl mūsų tampa žmogumi ir pasidovanoja mums visiškai. Iki mirties ant kryžiaus. Kad tik išplėštų mus iš blogio valdžios. Tai Dievas, kuris yra Dvasia ir veikia žmonių širdyse ir istorijos įvykių tešloje kaip geras raugas, vedantis brolybės ir laisvės keliu. Trejybė – meilės ir malonės bendrystė.

Nėra didesnės meilės...

Karai, nepykanta, persekiojimai dėl tikėjimo ar tautybės – tai vis progą sąmoningai rinktis meilę Dievui ir meilę žmogui bei dovanoti savo gyvybę. Pateikiame kelis naujausiųjų laikų kankinių dienoraščių ištraukas, atskleidžiančias, kuo jie gyveno, ką jautė ir ko troško prieš paaukodami savo gyvybes.

Christianas de Charge (1937–1996)

Trapistas prancūzas, vienas iš septynių vienuolių, nužudytų Tibirine, Alžyre

„Jei vieną dieną (ir tai galėtų būti šiandien) turėčiau tapti terorizmo, kuris, atrodo, yra nukreiptas į visus Alžyre gyvenančius užsieniečius, auka, norėčiau, kad mano bendruomenė, mano Bažnyčia, mano šeima prisimintų, jog savo gyvenimą padovanojau Dievui ir šiai šaliai. Tam metui atėjus, norėčiau turėti tiek skaidrumo, kad pajėgčiau šauktis Dievo bei savo brolių atleidimo, ir drauge iš širdies atleisti savo skriaudėjui.

Aišku, tie, kas mane laikė negudriu ar idealistu, mano mirtį pateisins... Tačiau težino jie, kad šitaip pagaliau išsilaisvinsiu iš savo begalinio smalsumo. Jei Dievas norės, galėsiu įsikverbti į Tėvo žvilgsnį ir su Juo pamatyti Jo vaikus islamistus taip, kaip Jis juos mato, visiškai apšviestus Kristaus garbės, Jo kančios vaisius, apglėbtus Dvasios, kurios slaptas džiaugsmas visada bus skirtingumų žaismėje burti bendrystę ir atkurti panašumą, dovana.

Taip pat ir Tu, nežinantis, ką darai, mano paskutinės minutės bičiuli. Taip, noriu, kad ir Tu pajustum šį ačiū ir šį su Dievu. Ir kad mums, palaimintiems lastrams, būtų leista susitikti rojuje, panorėjus Dievui, mūsų Tėvui, abiejų mūsų. Amen! Insh'Allah (arab. „jei Alachas panorės“).

Bažnyčios ir Islamo santykiai vis dar trūkčioja, nes dar per mažai buvome šalia. Dievas taip mylėjo alžyriečius, kad jiems atidavė savo Sūnų, Jo Bažnyčią, kiekvieną iš mūsų. Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti (Jn 15, 13).“

Mažoji Jėzaus sesuo Irake

„Iškraustymas ar, tiksliau, ištrėmimas iš Mosulo miesto ir iš daugiau nei prieš metus evakuotų gyvenviečių mane paskatino mąstyti ir melstis. Klausiau savęs: kokie motyvai ar priežastys pastūmėjo palikti krikščionis visa, ką turėjo: namus, darbą, žemę, visa, kas jiems reikėdavo gyvenimo prasmę, taip pat ir tai, kas juos darė vyrais bei moterimis jų visuomenėje ir suteikė erdvę reikštis? Jie nepabūgo palikti visko, kad išsaugotų tikėjimą į Jėzų Nazarietį.

Sakiau: gal jie bėgo bijodami Islamo valstybės? Juk išvyko pagrasinus – „kalavijas arba atsivertimas“. Tačiau manau ir tikiu, kad pagrindinė priežastis yra jų tikėjimas, tikėjimas, iš kurio sudarytas jų būtis audinys, tikėjimas, paveldėtas pradedant jų protėviu Abraomu ir baigiant Jėzumi, Tėvo Sūnumi.

Šiandien daugelis emigravo į užsienį, ir daugybė įstrigo vilkstinėje Kurdistane. Jiems prieš akis daugybė iššūkių, bet man atrodo, kad daug sunkiau, kai viską palieki tikėdamasis sugrįžti.

Ši situacija man primena Izraelį dykumoje, kai izraelitai pradėjo murmėti, kai gyvenimas buvo sunkus bei alinantis, kaip šiandien mūsų šalis, ateitis miglota ir horizonte nieko nematyti.

Išgyvename perėjimą, kuriame daugybė gundymų ir kuris yra apsisvalymo laikas. Turime giliai atsiversti, kad nesugrįžtume prie savų stabų... privalome melstis. Mums reikia jūsų maldų už mus ir su mumis.“

Seserys Marijos misionierės, nužudytos 2014 m. rugsėjį Kamenge, Burundyje

Bernadeta Boggian (1935–2014)

„Mums reikia ugdytis savyje palankumą sutinkamų kultūrų ir tradicijų vertybėms, pagarbą joms, branginti jas... nežiūrint į sudėtingą ir konfliktišką situaciją Didžiųjų Ežerų šalyse. Rodos, jaučiu buvimą čia kuriamos meilės karalystės, kuri bręsta kaip su mumis esančio Jėzaus garstyčios grūdėlis, padovanotas visiems. Šiame savo kelionės etape tęsiu tarnystę broliams bei seserims afrikiečiams ir stengiuosi gyventi meile, paprastumu ir džiaugsmu.“

Šv. Juozapo metų iniciatyvos

„Mylimas tėvas, švelnus, klusnus Dievui, visus priimantis, kūrybingas, darbštus, liekantis šešėlyje“ – šiais žodžiais pop. Pranciškus apibūdina šv. Juozapą, skelbdamas jam skirtus metus, kurie visoje Bažnyčioje pradėti minėti 2020 metų gruodžio 8 d. ir tęsis iki 2021 m.

gruodžio 8 d. Šv. Juozapo metai skelbiami šiame minimos šv. Juozapo paskelbimo Bažnyčios globėju 150 metų sukakties proga.

Pop. Pranciškus, paskelbdamas apaštališkąjį laišką „*Patris corde*“ („Tėvo širdimi“), pakvietė visus tikinčiuosius kasdienybėje sekti šv. Juozapo – teisingo vyro, rūpestingo tėvo, švelnaus, klusnaus, kūrybingo ir darbštaus žmogaus pavyzdžiu.

Popiežius kviečia šauktis šv. Juozapo užtarimo įvairiais gyvenimo atvejais, apaštalinio laiško pabaigoje pasiūlydamas maldą *Sveikiname tave, Atpirkėjo Globėjau*, pridėdamas, kad žmonės kreipiasi į šv. Juozapą ir kaip į palaimingos mirties globėją.

Sveikiname tave, Atpirkėjo globėjau, Mergelės Marijos sužadėtini. Dievas tau patikėjo savo Sūnų; Marija tavimi pasitikėjo; šalia tavęs Kristus išaugo vyrų.

O palaimintasis Juozapai, ir mums parodyk savo tėviškumą, vesk mus gyvenimo keliu. Išmelsk malonės, gailestingumo ir drąsos ir gink mus nuo visokio blogio. Amen.

*****

Šventasis Juozapai, mirštančiųjų globėjau, būk su mumis paskutinę mūsų valandą! Kai mūsų siela turės atsiveikinti su šiuo pasauliu, išmelsk mums su savo brangiausiaja Sužadėtine, mūsų maloningąja Motina Marija, jos dieviškojo Sūnaus malonę, kad mes su tvirtu tikėjimu, nesugriunama viltimi ir karšta meile įveiktume piktojo priešo puolimus ir, aprūpinti Bažnyčios sakramentais, atiduotume savo sielą į dangiškojo Tėvo rankas. Amen.

Lietuvos vyskupų konferencija pakvietė vyrus trečiadienį, kovo 24 d., jungtis į organizuojamą pasninko dieną vyrams. Artėjant kovo 19-ajai, šv. Juozapo liturginei iškilmei, svetainėje www.katalikai.lt rasite kas mėnesines katechezes apie šv. Juozapą, taip pat kvietimus ir įvairias iniciatyvas, kurios tetampa kūrybingais įrankiais švęsti šv. Juozapo metus.

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacija

Olga Raschiotti (1931–2014)

⇒ “Stoviu ant aštuoniasdešimtmečio slenksčio. Paskutinį kartą grįžtant į Italiją vyresniosios nebuvo tikros, ar leis man grįžti. Vieną dieną adoracijos metu meldžiausi: „Jėzau, teįvyksta Tavo valia; tačiau Tu žinai, kad dar noriu išvykti.“ Aiškiai išgirdau: „Olga, tu tikiesi išgelbėti Afriką? Afrika yra mano. Nežiūrint nieko, man patinka, kad tu vyksti. Keliauk ir dovanok savo gyvenimą!“ Nuo tada daugiau neabejojau.”

Liucia Pulici (1939–2014)

“Dabar grįžtu į Burundį; savo amžiuje, fiziškai silpna ir ribota, jau negaliu dieną naktį lakstyti kaip anksčiau. Tačiau, manau, galiu sakyti, kad vidinis ryžtas ir troškimas būti ištikimai Jėzaus meilei, man išreiškiamai misija, manyje visada gyvas. Misija man padeda silpnume sakyti: „Jėzau, žiūrėk, čia meilės gestas Tau.“”

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.